

Lezer! dit Klaaglied, reeds vóór de beweging onder de volken van Europa, op eenige tussschengevoegde coupletten en de slotbede na, gedicht, en door vele mijner vrienden met stichting gehoord of gelezen, breng ik u thans onder de oogen.

Merk vooraf nog op dit ééne toegevoegde bewijs der ontzettende miskenning en bestrijding van Koning JESUS, en der ten top gevoerde verwarring in ons Kerkgenootschap.

Uit Gez. CXIX laat men ons van de ongelooovige Joden zingen:

» Men — durft zelfs uw Godheid schennen!»

En dit schennen zijner Godheid wordt thans openlijk en vrij — van leer- en predikstoelen en in geschriften — ondernomen, door zoo vele leeraren en hoogleeraren, als in ons Land en Kerkgenootschap de ware en eeuwige Godheid van den Heiland loochenen. En dit doen zij beredeneerd, ten aanhoore of onder het oog van u en allen, terwijl geen Kerkbestuur dit verhindert, gelijk ik in mijn onlangs uitgegeven geschrift, onder den titel: »Wat is er voor ons Vaderland te duchten?» () door vele daadzaken,*

(*) *Uitgegeven bij den Boekhandelaar SWAAN, te Arnhem.*

ook en vooral uit de ontaarde Boekzaal, omstandig be-
wezen heb! Ik vraag u: zijn dan deze gruwelijke Christus-
smaders, betreffende de opvatting van 's Heilands woor-
den, niet verre in ongeloof gezonken beneden de halstar-
rige Joden? Immers die verstonden het nog wel, dat Hij
zich zelve God maakte (Joh. X: 33), hetgene onze nieuwe
hervormers niet meer verstaan. O Lezer! wees, noch
door instemmen, noch door zwijgen, hunne medestanders;
merk, wat er om en in ons Vaderland gebeurt; heb me-
delijden met u zelve en uwe onnoozele kinderen; zie, hoe
die dwaal-, die leugenleer de hoofdoorzaak is van twijfe-
larij en ongeloof, — van onrust en verwarring in Kerk
en Burgerstaat; vraag Hem zelve, wie Hij is; en wat
Hij wil: o, lees Ps. II, VL, LXXII en CX.

K L A A G L I E D.

O Vorst! o Volk van Nederland!
Ik hef mijn Klaag lied aan:
Ik zie gevaar aan alle kant;
't Kan zóó niet lang meer gaan.

Ons Land wacht, — o mijn Vorst, mijn Volk —
Verderf en ondergang: —
Wij storten ons in 's afgronds kolk;
Dit maakt mijn ziel zoo bang.

En 't is geen droom-, geen schrikbeeld, neen, —
Gods Woord getuigt het mij, —
Gods Woord — zoo stout, zoo fel bestreên —
Wat schijnbaar de eerbied zij.

God, — Vader, Zoon en Heilge Geest, —
De God van onzen Doop,
Wordt niet gekend, gediend, gevreesd, —
Is niet de God der hoop.

Neen, 't is de God des Bijbels niet: —
Een onbekende God
Is 't, Wien men heden hulde biedt,
En wijdt zijn hart en lot.

Men stelt zich tegen God, den HEER,
En zijn gezalfden Zoon;
Dien steekt men, door een valsche leer,
Zelfs honend naar de kroon.

Gods Zoon heet — o! — een hemelling,
 Die zich geoefend had
 In wijsheid, deugd en heiliging,
 Eer Hij deze aard betrad.

Door 't hemelsch leven, dáár geleid,
 Had Hij een schat vergaárd
 Van wijsheid en van heiligheid,
 (Dus leert men) nut voor d' aard.

De Heilige Geest wordt — ach! — gesmaad, —
 Hem smarten aangedaan;
 Men loochent — o, hoe groot is 't kwaad! —
 Zijn personeel bestaan.

De leer der schuldvoldoening heet
 Onwaarheid, *nagepraat*, —
Bloedgodgeleerdheid: — ach! wie weet,
 (Zorgt God niet!) hoe 't nog gaat.

De Bijbel is niet gansch Gods Woord, —
 Het Oud Verbond veroud, —
 De apostlen zijn (dus leert men voort)
 Ook feilbaar: — o, hoe stout!

Hét Nieuw Verbond ontwijfelbaar
 Belijden, — noemt dat rot
 Vergoding van de apostelschaar:
 Wat wordt mijns Bijbels lot?

Van formulierdwang wordt gereld,
 Door *bandelooze* liên;
 Der Vaadren baken wordt geveld, —
 Hun ringmuur niet ontzien.

Dat werk, in tachtigjaargen strijd,
 Gekocht met goed en bloed, —
 Met tranen en gebeên bevrijd,
 Vertreedt men met den voet.

Wie doen dit? — Ach! *beredeneerd*,
 En *openlijk* en *vrij*
 Dóen 't leeraars, — mannen, hooggeleerd, —
 Aan de eene en de andre zij'.

Maar, Vorst en Volk! het aakligst nest,
 Waar 't basiliskus broeit,
 Is — hoort, verstaat het! — Gruno's vest:
 Dáár is 't, waar 't kwaad zoo groeit.

Dáár is, mijn Vorst! (o 'k min uw Huis; —
 Van oudsher was 't mij waard)
 Het ijdel, liberaal gedruisch,
 Dat ramp en onrust baart.

Vraag Koning JESUS zelv', o Vorst!
 Of 'k lieg, of waarheid spreek;
 Vraag, of zijn leer niet wordt bemorst
 Door leeraar en door leek.

Vraag, of Hij trouwlijk wordt beleên,
 Op Uw geboortegrond;
 Vraag, of Hij ooit zoo werd bestreên,
 Als in deez' duistren stond.

Vraag, of Hij niet die grootheid heeft,
 Die uw Belijdnis leert;
 Vraag, of Ge ook eer, te groot, Hem geeft,
 Wanneer Ge als God Hem eert.

Vraag, of zijn Volk Hem eeren moet
 Als God of... hemelling;
 Vraag, waarom Hij vergoot zijn bloed,
 Toen Hij aan 't Kruishout hing.

Vraag, wie Uw Volk is en Uw God, --
 Of Ge onz' of hunner zijt;
 Vraag, wie Hij — wijzend eens hun lot —
 Verloochent of belijdt.

Vraag, waar Ge de echte vrienden vindt
 Van U en Uw Geslacht;
 Vraag, of Gij 't meest niet wordt bemind
 Van 't deel, thans 't meest veracht.

Vraag, als de nood op 't hoogste klimt,
 Wie in de bres dan staan;
 Vraag, als de vijand tegengrimt,
 Wie biddend troonwaarts gaan.

Vraag, of dat deel wel te onregt klaagt,
 Dat 't Volk verbasterd wordt;
 Vraag, of de leer het merk niet draagt,
 Dat Hij gelasterd wordt.

Vraag, of Gij niet door Hem regeert, --
 Of Hij niet zelf U schiep;
 Vraag, of Gij Hem ook hebt begeerd,
 Toen Hij ten troon U riep.

Vraag, of 't aan Neêrland wel kan gaan,
 Zoo lang Hij wordt miskend;
 Vraag, wat er wel moet weggedaan,
 Eer Hij zijn gunst ons zendt.

Vraag, of Oranje zegen wacht,
 Als 't kwaad neemt de overhand;
 Vraag, of Uw Kroost, — Uw Nageslacht
 Dan blijven zal in stand.

Vraag, of het ongeloof ooit klom
 Tot zulk een hoogte als thans;
 Vraag, wat aan Neêrlands heiligdom
 Zoo tanen doet zijn glans.

Vraag, of er, buiten de oude paân,
 Verandering komen kan;
 Vraag, of 't niet achteruit zal gaan,
 En brengen 't Land ten val.

Ten val: — mijn Volk! wij kwijnen heên,
 In kommer en ellend'.

De Koning... redt het niet alleen:
 O, 't worde gul erkend!

Het Volk, — ja, elk als landgenoot,
 (De Koning ga slechts voor!)
 Legge openlijk zijn schulden bloot, —
 Keer weêr, en ga niet door.

¹ Sam. 12: 25.

De schuld, o Volk! van loochening
 Der Godheid van den Zoon,
 Waarbij ons Land aan 't kwijnen ging,
 Drijve allen tot den troon.

² Joh. vs. 10. Ontvang die loochnaars niet in huis,

En zeg niet: „zijt gegroet!”
 Zij zijn vijandig van het Kruis,
 Waarom ons harte bloedt.

O, stel u tegenover hen, —
 Nooit naast hen, waar ge ook zijt,
 En wat ge ook doet: dat elk beken',
Wien ge in uw Heer belijdt.

Betreed der vrome Vaadren spoor,
 Houd hun Belijdnis vast;
 Leen dreig- noch vleitaal immer 't oor;
 Word niet door 't kwaad verrast.

Dat leeraar noch hoogleeraar meer
 Worde op den stoel geduld,
 Die openlijk, door les of leer,
 Ons Land met schuld vervult.

De Koning of onze Overheid
 Zende elk hoogleeraar heên,
 Die JESUS CHRISTUS' majesteit
 En zoenwerk durft vertreên.

Zoo worde in huis, en school, en kerk
 Hem Godlijke eer gebragt, —
 Verandering, als des Geestes werk,
 Ook van zijn Geest verwacht!

O Leeraars! wijst uw schapen toch
 Op deze gruwelleer;
 oh. 5: 23. En roept hun toe, dat elk Hem nog
 Gelijk den Vader eer'!

O, zegt, dat ze op de roede zien,
 En wie die heeft besteld;
 En vraagt, wat meerder zal geschiên,
 Als Hij dat smaân vergeldt.

Hoe lijdt niet elk in zijnen kring,
 Bij al het valsch geschreeuw
 Van meerder licht en vordering,
 In deez' zoo duister' ceuw!

1 Thess. 5: 8. 't Is: „vrede, vrede en geen gevaar!”
 Daar 't stof- en zeedlijk kwaad
 De drijfveër wordt, dat schaar bij schaar
 Der Vaadren erf verlaat.

Het losse deel der Natie juicht,
 Terwijl haar *kern* vertrekt:
 Die geest — ach, vrucht der leer — getuigt,
 Wat nevel 't Land bedekt.

Tit. 2: 13. GOD, ONZE ZALIGMAKER, zond
 Een straal dier majesteit,
 Die Neêrlands Volk zoo smadend schond,
 Door leugenleer misleid.

In vollen vreê — hoe ongehoord! —
 Ziet, zond Hij hongersnood,
 In Neêrlands allervruchtbaarst oord,
 Gevolgd van krankte en dood (*).

4 Tim. 4: 5. Men hielp toen, ja: — met welk een hart,
 Conscientie en geloof?
 Bleef 't Volk niet in die leer verward,
 Voor waarheid blind en doof?

(*) Hoe klonk, den 16den Februarij 1847, uit den *Bommelerwaard* de eerste noodkreet van Ds. CARLIER, te *Zuilichem*: »Hulp of hongerdood!» en daarna van Ds. HOOIJER, te *Bommel*!

Men bad om rijker veldgewas,
 Bij 't klimmen van 't gevaar;
 En, na den oogst, men dankte ook ras:
 Jos 5: 21—23. Was 't meer dan kerkgebaar?

Joh. 14: 6. Daar niemand tot den Vader komt,
 Dan enkel door den Zoon,
 Is 't denkbaar, dat ge niet verstomt
 Bij 't gaan tot 's Hoogsten troon?

Gij, die — hoe gij 't ook draait en wringt
 Hem loochent en miskent, —
 De Kerk met leugen binnen dringt,
 Wat wacht u wel in 't end?

Waar — sints de nood geweken is —
 Aanschouwt men andre vrucht, —
 Is weggeruimd al de ergernis
 In leven, leer en tucht?

Jes. 30: 22. De bannen moeten henen uit!
 Jos. 7: 12. Niet één mag meer verschoond!
 Het kwaad moet *in de bron* gestuit, —
Gods Zoon niet meer gehoond!

Wie 't groot belang ter harte neemt
 Van Kerk- en Burgerstaat,
 Die houde zich niet langer vreemd
 Van al dit gruwlijk kwaad.

Wat baat Genootschap, Maatschappij, —
 Wat Spaarbank, — wat Congres, —
 Wat Liedertafel, Loterij, —
 Wat Album, Bode, Flesch?

't Is altemaal een werk, het breekt
 Steeds bij de handen af;
 En 't licht, dat gindsche school ontsteekt,
 Is donker — ach! — als 't graf.

Dan volgt dat licht, dat werk verwijt, —
 Gemor, — gewrok, — getier; —
 Men ziet den steen, waarop men bijt,
 Als 't redelooze dier.

't Verdwaasd verstand, 't misleide hart
 Verstaat noch merkt, wie 't doet;
 Het ziet geen schuld, — gevoelt geen smart; —
 Men valt niet God te voet.

De leer der eigenwaarde drijft
 Niet heên naar Golgotha;
 Door zelfgenoegzaamheid gestijfd,
 Versmaadt men Gods genâ.

Waar is voor 's Heeren Naam, en Dag,
 En Dienst, en heilig Woord, —
 Voor de Ouders, — de Overheid ontzag?!
 Wat brengt de tijdgeest voort?!

Hoort, hoe men los en luchtig spreekt, —
 Slechts naar verandering haakt, —
 Verdeeldheid en verwarring kweekt, —
 En t' eerbiedwaardigst' laakt.

Hoe wordt de jeugd door 't kwaad bestormd,
 Dat 't liberalismus teelt!
 Ziet, Ouders! 't kroost, zoo wuft gevormd,
 Hoe 't in uw lot ook deelt!

Uw lot... ach, treurig is 't verschiet
 Voor 't kroost, in Nederland!
 Dat kroost — o Vaders! Moeders! ziet, —
 Het speelt op 's afgronds rand.

Gij maakt het — de oude leer ontwend
 En blind voor 't groot gevaar —
 Met God noch met zich zelf bekend,
 Noch met den Middelaar.

Uw vórgang maakt het wars van 't spoor
 Des heils en 't Volk van God;
 Het leent, als gij, der dwaalleer 't oor,
 Daar 't lacht en schertst en spot.

Beklagenswaardig jong Geslacht!
 Vrij bloede 't ouderhart,
 Om 't lot, dat u, hun kindren, wacht:
 Gods hoogheid wordt getart.

Och wierde — daar de ellende drukt,
 Bij 't klimmen van den nood —
 Gods stem gehoord, — voor Hem gebukt,
 Gebukt door klein en groot! —

Geen Staatsman, hoe doorkneed, hoe braaf,
 Hoe wel hij 't met ons meen', —
 Hoe hij ook peinze, zwoege en slaav',
 Brengt 't Land weêr op de been.

Zal 't zorgvolst, mildst en nieuwst Bestuur, --
 Een Grondwet, stipt herzien, —
 Twee kamers, vol van ijvervuur, —
 Bij 't zinken redding biên?

Wat baat het pogen? — Ziet! ons beidt
 Verderf en ondergang,
 Als JEZUS de eere blijft ontzeid:
 Dat schrik ons Volk bevang'!

O, 't ga niet verder, stout en stug;
 Neen, 't geve IMMANUËL
 Terstond zijn Godlijke eer terug,
 Dan gaat het Neêrland wel.

Hij is 't, die 't roer der wereld klemt, —
 Der vorsten hart verstokt, —
 De volken los laat, — 't woên betemt, —
 En steê en dorpen schokt (*).

Hij wenkt, — Hij, de eeuwge Zoon van God, —
 En vreeslijk is de kwaal,
 Die rondwaart, — zorg en kunst bespot, —
 Dit doet ten tweede maal.

Zal oorlog, — zal 't gerucht er van, —
 Zal de aard, die beeft in 't Land, —
 Cholera-pest en honger dan
 Niet dringen tot verstand?

„Mij is gegeven alle magt
 In hemel en op aard,”
 Was 't woord (o, 't worde regt betracht!)
 Vóór 's Heilands hemelvaart.

Matth. 28: 18.

(*) In October en December 1848 door eene aardbeving te *Middelburg*, *Vlissingen*, *Goes* en elders in *Zeeland*, en te 's *Hertogenbosch*, *Oirschot* en verder in de *Meijerij*!

Ja, weet het! 't was die Midlaarshand,
 Die Neêrland heeft verhoogd, —
 Zijn Kerk hier stichtte en hield in stand, —
 Heur val niet heeft gedoogd.

En Hem nu zulken smaad bereid,
 In plaats van Hem gediend? —
Sam. 16: 17. Is dat nu uw weldadigheid,
 O Land! aan uwen Vriend?

O hoogste Kerkvergadering!
 Hoe duldt ge, dat een lid,
 Welk JEZUS noemt een hemelling,
 Nog in uw midden zit?

Kan dáár de Heer in 't midden zijn,
uth. 18: 20. Gelijk Hij heeft beloofd,
 Waar Hem — hoe schoon ook alles schijn' —
 Wordt de eer als God ontroofd?

Wat is voor Koning JEZUS 't werk,
 Sints jaren dus verrigt?
 O, sluit voor 't kwijnen zijner Kerk
 Niet langer de oogen digt.

O, spreekt voor Hem, zijn naam en zaak,
 Gij, die Hem nog belijdt;
 Dat toch uw hart aan 't bloeden raak'
 In deez' benaauwden tijd.

Hoogleeraars! stelt u aan het hoofd
 Van Neêrlands jonglingschap;
 O toont, dat ge in den Zoon gelooft,
 Wie ook zijn eer vertrapp'.

Bestrijdt de snoode gruwelleer,
 Die Neêrlands Kerk beroert, —
 penb. 19: 16. Zoo stout verneêrt der heeren Heer,
 En 't Land te gronde voert.

Jos. 58: 1. Roept uit de keel, stampt met den voet,
 Ezech. 6: 11. Op leer- en predikstoel,
 Gelijk 't een dienstknecht CHRISTI doet,
 Vol heilig pligtgevoel.

Dat elk, naar rang, en staat, en stand,
 Met al zijn krachten dien'
 Oranje, Kerk en Vaderland,
 En 't goede wordt gezien.

O Vorst! o Volk van Nederland!
 Heft meê een klaaglied aan;
 Ziet ook gevaar aan alle kant;
 Dan zal 't weêr anders gaan.

God, — Vader, Zoon en Heilge Geest, —
 De God van onzen Doop
 Zij hier gekend, gediend, gevreesd;
 Hij zij de God der hoop.

Drieëenig God! o hoogste Goed
 Van die U kent en dient!
 O, bind mijn klaagstof op 't gemoed
 Van vijand en van vriend.

Verheerlijk zoo Uw grooten Naam,
 O wonderdoende God!
 'k Beveel, met al uw Kindren zaam,
 U 's Volks en 's Vorsten lot.

O geef toch onzen dierbren Vorst
 Thans oogen, om te zien,
 Hoe Hij met vrucht de Staatszorg torscht, —
 Wat noodigs moet geschiên.

O geef Hem 't regte zielsgeziht,
 Opdat Hij klaar beseff',
 Hoe Neêrlands Kerk gezonken ligt, —
 Dit *bovenal* Hem treff'!

Geef wijsheid, moed, beleid, *genâ*,
 In dezen oogenblik;
 Dat Hij aan 't reformeren ga, —
 De zaak der Kerke schikk'!

es. 49: 23.

Omring met Raads- en Staatsliên Hem,
 Wier hart tot U zich rigt, —
 Die letten op Uw hand en stem,
 In 't hachlijk tijdsgewricht.

De wereldling, met drift beziel,
 Ontrolt de vreugdevaan;
 Uw kind, thans biddend neêrgekniel,
 Heffe eerlang psalmen aan.

Ja, 't vrome Volk, in U verheugd,
 Wanneer 't zijn wensch verkrijgt,
 Zal huppelen van zielevreugd,
 Terwijl het lofied stijgt.

